

نگاهی به عملیات‌های موشکی برون مرزی سپاه

یکی بزنید، ده تا می‌خورید

شده و احتمال مورد اصابت قرار گرفتن از سوی آن را به نزدیک صفر کاهش می‌دهد.

■ عملیات‌های موشکی

جمهوری اسلامی ایران اراده به کارگیری موشک علیه دشمن را در همان دوران جنگ نشان داد. در حدود ۹۰ موشک اسکاد-بی از سوی ایران به عراق شلیک شد و در کنار آن راکت‌های سوخت جامد عقاب و نازعات هم در همان دوران جنگ ساخته شد و مورد استفاده قرار گرفت.

اما با پایان جنگ و ترک مخاصمه رسمی بین دولت خارجی با ایران تصور برخی بر این بود که به سبب نبود فضای جنگی امکان استفاده از موشک هم وجود ندارد و موشک‌ها قرار است در همان سطح بازدارندگی عمل کنند.

ترور سپهبد علی صیاد شیرازی، جانشین وقت ریاست ستاد کل نیروهای مسلح توسط منافقین لزوم تنبیه آنها را در همان خاک عراق که پایگاه استقرار این گروهک بود، بر همگان آشکار ساخت.

شهید طهرانی مقدم با قبول مسئولیت، اجرای عملیات موشکی برای این منظور را برعهده گرفت و مدت کوتاهی پس از ترور مذکور که در فروردین ۱۳۷۸ صورت گرفته بود پایگاه منافقین را با موشک‌های مختلف مورد اصابت قرار داد. این حمله را می‌توان اولین استفاده جمهوری اسلامی ایران از قدرت موشکی خود علیه منشأ تهدید در فراسوی مرزها دانست.

پس از آن جلوه‌های قدرت موشکی ایران محدود به رزمایش‌های مختلف بود که البته توسط دشمن هم به صورت دقیق رصد شده و در اندیشه‌های مختلف و حتی برخی دانشگاه‌های آنها مورد تحلیل و ارزیابی قرار می‌گرفت.

مولود نامشروع حضور نیروهای آمریکا در منطقه، شکل‌گیری گروهک‌های تروریستی چند ملیتی با افکار مرتجع و انحرافی و افراطی بود.

به زمین موشک پدافند هوایی چینی (۲-HQ) موشکی با برد بیش از ۲۰۰ کیلومتر اما دارای قابلیت هدایت تا پایان مسیر به نام فاتح ۱۱۰ خلق شد. این امر ارزش عملیاتی فاتح ۱۱۰ را نسبت به زلزال چند برابر می‌کرد. بیش از ۵ میلیون نفر- ساعت کار تحقیق، طراحی، شبیه‌سازی و ساخت و آزمایش توسط چند صنعت وزارت دفاع، دانشگاه‌های صنعتی مطرح کشور و برخی دیگر از بخش‌های پژوهشی و صنعتی انجام شد تا با ساخت بومی سامانه هدایت ذکر شده و ترکیب با پیشران راکت زلزال، موشکی با قابلیت هدایت تا انتهای مسیر و دقت خوب و قابل اتکا حاصل شود. آزمایش فاتح ۱۱۰ در سال ۱۳۸۱ شروع شد، یعنی کمتر از ۱۵ سال پس از پایان جنگ تحمیلی، ایران به موشکی رسید که بردی قابل مقایسه با موشک سوخت مایع و پردردر اسکاد داشت، اما نکته مهم اینجا بود که فاتح به دقت بهتری نسبت به اسکاد دست پیدا می‌کرد.

فاتح ۱۱۰ در نمونه‌های بعدی به برد ۲۵۰ و ۳۰۰ کیلومتر و دقت‌های بسیار بیشتر رسید و اولین نمونه نقطه‌زن آن با جست‌وجوگر اپتیکی نصب شده در دماغه برای مأموریت ضد کشتی در سال ۱۳۸۹ ساخته شد. نسل چهارم فاتح ۱۱۰ هم با قابلیت نقطه‌زنی در برد ۳۰۰ کیلومتر در اوایل دهه ۱۳۹۰ تحویل نیروی هوافضای سپاه شد.

مسیر خانواده پرافتخار فاتح ۱۱۰ با ساخت نمونه‌های بعدی به ترتیب با بردهای ۴۵۰ تا ۵۰۰ کیلومتر با نام فاتح ۳۱۳ در سال ۱۳۹۴، ۷۰۰ کیلومتر با نام ذوالفقار در ۱۳۹۵ و هزار کیلومتر با نام دزفول در ۱۳۹۷ ادامه پیدا کرد که دو نمونه آخر دارای اندک قطر بیشتری نسبت به فاتح ۱۱۰ و سرچنگی جدا شونده هستند.

آخرین محصول موشکی کشور در زمینه سوخت جامد موشک «خیبرشکن» است که به برد هزار و ۴۵۰ کیلومتر رسیده و به کلاهک مانوردهنده مجهز شده است.

این نوع کلاهک با اجرای مانورهای مختلف موفق به فریب الگوریتم‌های کشف و جست‌وجوی رادارهای دفاع موشکی دشمن

قدرت موشکی جمهوری اسلامی ایران یکی از بهترین مصادیق ایجاد و توسعه یک قدرت بومی و البته اثرگذار است.

سطح اثرگذاری این قدرت در ابتدا برای ایجاد موازنه راهبردی تعریف شده بود. این امر به علت فشار روانی شدید بمباران و موشکباران شهرها و مناطق مسکونی کشور توسط رژیم بعث عراق در جنگ تحمیلی ۸ ساله بود.

راهکار مذکور موفق هم ظاهر شده و در ۶ مرتبه با تحت فشار قرار دادن عقبه ارتش بعث عراق در شهرها و ایجاد فضای روانی منفی روی فرماندهان و حاکمان سیاسی بغداد، موفق به توقف حملات عراق به شهرهای ایران شد.

لازم به ذکر است در آن دوران به علت دقت نه‌چندان مطلوب موشک‌های مورد استفاده عملاً امکان گرفتن خروجی راهکنشی یا تاکتیکی مثلاً آنهدام دقیق یک پایگاه یا نیروگاه برق یا پایگاه هوایی دشمن وجود نداشت.

با پایان جنگ تحمیلی و لزوم ایجاد بازدارندگی در برابر تهدیدات دشمنان خصوصاً آمریکا و اسرائیل، توسعه قدرت موشکی در جمهوری اسلامی ایران با هدف رسیدن برد عملیاتی آن به سرزمین‌های اشغالی فلسطین در دستور کار قرار گرفت که با رسیدن به موشک شهاب-۳ در سال ۱۳۷۸ ممکن شد.

بعد از آن توسعه برد برای عمق دادن به پایگاه‌های شلیک از ایران، ساخت انواع مختلف سرچنگی و سایر بهینه‌سازی‌های ممکن در دستور کار قرار گرفت، اما فراغت از جنگ و توان بالقوه بالای موشک به‌عنوان یک سلاح جنگی سبب شد تا مسیر رسیدن به موشک‌های دقیق برای استفاده در عملیات‌های راهکنشی هم مدنظر مسئولان دفاعی وقت و خصوصاً فرمانده موشکی وقت سپاه، شهید حسن طهرانی مقدم قرار بگیرد.

برای این منظور با ترکیب بدنه و پیشران راکت سوخت جامد زلزال و سامانه هدایت یک موشک سوخت مایع به نام تندرز ۶۹ (نمونه زمین